

[Ellemann-Jensen]

Reglen om offentlig repræsentation i pengeinstitutternes bestyrelser blev jo gennemført af en venstrehandelsminister, nemlig daværende handelsminister Nyboe Andersen, i 1974. Men reglen kom så sandelig ind i loven om banker og sparekasser imod den daværende regerings ønske.

Argumentet fra den daværende handelsminister var, at der naturligvis skal være et tilsyn med erhvervsvirksomheder, der som banker og sparekasser øver en så væsentlig indflydelse på samfundets økonomi, men tilsynet med sådanne virksomheder bør være et generelt tilsyn som det, man har i tilsynet med banker og sparekasser, altså et tilsyn, der bygger på almindelige regler, der gælder for alle disse institutioner. Det bør ikke være et specielt tilsyn, der bliver udøvet af en bestemt person på det offentliges vegne i den enkelte virksomhed, for så løber man den risiko, at opgaven bliver løst på en ret så forskellig måde. Men argumentet overbeviste altså ikke folketingets flertal, og man fik imod den daværende regerings ønske indføjet bestemmelserne om offentlig repræsentation i bestyrelserne.

Som industriministeren nævnte det her i dag, har det siden ved flere lejligheder været diskuteret, om man skulle ophæve bestemmelsen, og ved disse lejligheder er venstre gået imod ændringer i det, venstregeringen selv måtte acceptere i sin tid, og det har venstre gjort med det argument, at nu skulle man lige se tiden an med hensyn til, hvordan ordningen fungerede.

I dag har ordningen fungeret i ca. 6 år, og vores konklusion er, at det må være nok. Vi kan ikke sige meget negativt om ordningen, men vi kan heller ikke sige noget positivt om ordningen, og det må være det væsentlige. Der er for os at se ingen rimelig begrundelse for at opretholde den offentlige repræsentation i bestyrelserne, den er overflødig, og derfor vil vi kunne gå ind for det foreliggende lovforslag.

Ministeren siger, at det kan være af værdi for pengeinstitutterne at høre andre synspunkter end dem, der lige præcis kommer fra aktionærernes repræsentanter. Ja men pengeinstitutterne har jo mulighed for at lade de folk, som nu er kommet ind i bestyrelsesarbejdet, blive siddende, og det går jeg da ud fra at der er nogle der vil gøre, der er jo mange, der har udtalt sig meget positivt om

de offentlige repræsentanter, der er kommet ind, men de enkelte pengeinstitutter må selv finde ud af det.

Ministeren henviser til, at man i et par generationer har haft samfundsrepræsentation i sparekasserne, men det er nu ikke noget argument for at fortsætte denne ordning, for det havde den ganske særlige historiske baggrund, at sparekasserne i mange tilfælde var ledet af et selvsupplerende tilsynsråd, altså en meget, meget snæver kreds, mens der overhovedet ikke fandtes nogen generalforsamling. Det var baggrunden for, at sparekasserne havde regler om offentlig repræsentation. Det er som bekendt en tilstand, der ikke eksisterer mere, og derfor er der heller ikke i dag nogen som helst begrundelse for, at der skal være offentlig repræsentation i sparekassernes ledelse.

Ministeren sagde herfra, at regeringen ikke kan acceptere en ophævelse eller forringelse af disse bestemmelser. Det lød noget bombastisk. Jeg vil spørge ministeren, om det ligefrem er et løfte om, at regeringen vil gå af, hvis et flertal vedtager dette lovforslag. Hvis det er tilfældet, så vil venstre med så meget større begejstring stemme for dette lovforslag.

Ole Bernt Henriksen (KF):

Da mit partis ordfører, hr. Kjelgaard, stadig har forfald, skal jeg med særlig glæde og interesse holde den ordførertale, som han ville have holdt i anledning af det lovforslag, som hr. Alfred Hansen har taget initiativ til, et initiativ, jeg lykønsker hr. Alfred Hansen med.

Med den begrundelse, at forsikringsselskaber i forvejen er under tilstrækkelig offentlig kontrol, forhindrede folketinget i december 1980, at der kom offentlige repræsentanter i forsikringsselskabernes bestyrelser. Det er det konservative folkeparti tilfreds med. Offentlige repræsentanter i private selskabers bestyrelser har vi aldrig været tilhængere af.

Nu gælder det så banker og sparekasser. Ved behandlingen af et tilsvarende forslag om ændring af loven om banker og sparekasser i 1978 gav det konservative folkeparti udtryk for, at den offentlige repræsentant i langt de fleste bestyrelser havde fungeret tilfredsstillende. Både pengeinstitutter og det